

Kontra Ferenc
Angyalok regénye
Magyar Napló, 2014

Angyalok Könyve

Onagy Zoltán könyvajánlója

Nem semmi, mondom eljutva a 45. oldalon induló Rovinj császáráig. A szövegben elképesztő a rend, s ha rend van, minden megvan, csak odavezet előbb vagy utóbb a szerző a szöveget generáló háttérerőig. Az olvasó, amikor szoros, képekre épülő prózát olvas, és látja, hogy minden a helyén, magában keresi a hibát, miért nem lát többet. Más kérdés, hogy végigfigyelve a balkáni háborút, azt gondoltam, vajdasági író, érintett író számára „Auschwitz után többé nem lehet verset írni.” Lehet is, nem is.

Kontrának nincs szerencséje a magyarországi olvasóval, csak a kiválasztottak követhették az épülő életművet. Talán a szakmai berkekben elhíresült Drávaszögi kereszték felől (lassan harminc éve jelent meg az alapmű, hat éve az átdolgozott verzió) érdemes kezdeni az ismerkedést.

Elbeszélésről elbeszélésre új időszik, új terep, új szereplők a történelem valamelyik rejtőző zugát idézve, az elbeszélői pozíció közös, a történetek fényei félelmetesek, és a bennük megjelenő ember kínja, az elbeszélés szenvtelensége. Megje-

lenik Verrocchio, az ötvös, a regőcei orvos, Csáth, a vukovári kórház macskája, Rudolf koronaherceg komornyikja. „Gyorsabban lehetett itt öregedni. A nyirkos falak magukba szívtak egy le-gördülő cseppet mindenikiből, aki kiizzadta aznapi szerencsését”, mondja a háborús emlékektől szikrázó Hotel Osijekben.

Kontrának nincs szerencséje a magyarországi olvasóval, csak a kiválasztottak követhették az épülő életművet.

Kontra a baljóslatú Fibonacci-sorral indítja a kötetet. Karakteres helyszín, kocsmá a folyónál hajósokkal egy hegyszorosban, a folyóban lebegő angyallal, az időtálló fazonúra faragott csapos, aki a partra sodródó, lovakkal kivontatott, csuklójuknál összekötözött kivégzettek közt keresi a fiát. Terek, tájak, színek, szenvedés, mindenféle emberek, fikció és ráció. És a narrátor, aki minden történetet a legjobb pontról szemléz, és kommentál olyan mondatokkal, hogy az olvasóban megszorul a levegő. Itt, a hullákról: „A partról néztem, hogy az angyal megemeli az ingét, hogy lássa, meztelen lábával hova lép, de csak

éppen érintette a hátukat, mert a hátuk volt felül, mint akik a víz alatt édesvízi rákokat keresgélnek.”

A Kontra-elbeszélések kollektív tulajdonsága, hogy nem kellemes délutáni teázás mellékletének íród-

tak. Halál, halál, és még halál. Az élet arról szól, hogy lépdél a halál.